

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

LA QÜESTIÓ DEL CEMENTIRI.

L' Ajuntament actual vol estar bé ab los morts y sobre tot ab la Junta del cementiri.

Es natural, quan d'allà 'n surten casi tots los vots. Lo cementiri actual es un foc de putrefacció: no 's diria sino que 'ls cadàvers descomponen fan la propaganda per augmentar la pila; y 'ls efectes d'aquesta proganda son tant convincents, tant efficacassos, que molts, sense voler, s'hi deixan caure.

Quantas víctimas no conta Barcelona, d'aquesta atmosfera corrompuda y plena de miasmas!

Però 'ls regidors no 's apuran. Mor' un ciutadà, y diuen:—Que l'enterrin y l'inscriguin á las listas del cens. En més, que no faltará á donarnos lo vot.

A més de tot aixó 'ls concejals de Barcelona son encare més tranquils.

Ha anat tan depressa la mortandat de Barcelona de uns quans anys ensá, que 'l cementiri actual está plè com un ou. Es inútil que pitjin y que apretin: no hi cap ningú més.

Vè la qüestió de fer un cementiri nou. Barcelona entera, la premsa, tothom clama y s'esclama: que 'l Ajuntament fassi un nou cementiri.

Y de tras cantó surt lo Bisbe.

Diu lo Bisbe que té drets, que se l'hi han de respectar, y que ha de ser ell y ningú més qui fassa 'l cementiri nou.

Y l' Ajuntament, com una criatura, ajenollantse davant del bisbe, y presentantli la galta, exclama:—Vaja, confirmim.

Quina llástima! Aquí lo més trist es que la bofetada no la reben los regidors, sino Barcelona entera.

Los regidors deuen dir:—*Ah! me las den todas.*

Una vèu eloqüentíssima y poderosa vá aixecarse en la sessió del dimars d'aquesta senmana per protestar contra las pretensions del bisbe y contra la conducta insensata del Ajuntament.

La vèu de D. J. J. Cabot.

Lo senyor Cabot vá enrahonar dos horas enteras: vá dir cosas magníficas: vá probar que Barcelona havia de alsar un nou cementiri perque hi tenia dret, perque era convenient; perque l' Cementiri reditua alguna cosa, y no es del cas que l' Ajuntament que sempre plora per falta de diners, y que per tréurensels apreta tot lo que pot las clavillas, fassi aquets regalos á la curia eclesiástica.

No cal sino que després de menjarse' ns de viu

en viu, vingan després á menjarse' ns de morts en morts.

Tot vá ser inútil.

Vots son trunfos. Va votarse 'l vot particular del Sr. Cabot y no vá tenir més que tres en pro: tots los demés van ser en contra.

Los tres vots favorables varen ser: lo del senyor Cabot, lo del Sr. Roca y Uberni, demócrata y 'l del Sr. Coll y Pajol, persona molt ilustrada, potser molt religiosa y molt conservadora; pero que vá demostrar que quan se tracta dels interessos de Barcelona, sab prescindir de compromisos y camándulas, y mirar per la conveniencia y 'ls drets de la ciutat.

Lo Sr. Coll y Pajol vá omplir un vuit, que vá deixar lo Sr. Escuder.

Perque han d' entendre que 'l Sr. Escuder, ab tot y haver sigut elegit com á demócrata, vá votar ab la majoria!..

'Ns fá pena tenir que censurar á un amic; pero com més amichs més clars.

Vosté Sr. Escuder, com á bon apotecari del carrer de Sant Pere més baix, potser s' ha cregut, qu' en administració, com en la Química, todas las substancias lligan. Donchs s' enganya: ser demócrata y favorir los interessos del bisbe contra 'ls de Barcelona, aixó no pot ser. Per més que 'u remeni ab l' espátula del sofisma, per més que s' hi afadigui, la demoracia vá per un costat y 'l bisbe per l' altre. Vosté més s' ha estimat al bisbe. Que bon profit l' hi fassa.

Però temo una cosa, Sr. Escuder: temo que vosté estreni 'l cementiri nou: tinch molta por de que la conciencia dels electors desd' are 'l dongui ja per mort y enterrat.

En aquest cas no 'u perdi tot: digui al bisbe que vinga á cantarli las absoltas, y als electors que l' hi posin una lápida ab las lletres de costum:

Q. E. P. D

Aquesta inscripció voldrá dir:
Quim Escuder Poch Demócrata.

UN MIRACLE.

Fransa hi ha un departement que 'n diuen Loiret. En aquest departament hi ha un poble que 'n diuen Montargis. Y á Montargis hi havia una senyora que quan era jove tenia un nom de guerra, 's deya *La Farcy*, com si diguessim *La Farcida* y que després que vivia retirada y molt recullida, havia adoptat un nom respectable, 's feya dir *Madame Roux*.

No vulgan saber res de la juventut d'aquesta fulana. Un periódich diu que la vá consagrar tota entera á la *filantropia*. Per si no 'u sabian, *filò* vol dir *amar*, y *antropos* vol dir als homes.

Un altre diu qu' exercia la *filantropia* no individualment, sino en gran escala.

Però com la virtut es modesta, no hem de profundisar gaire més aquest assumpto.

Lo cert es qu' ella vá entrar á la vida molt pobre y vá sortirne riquíssima. La seva fortuna anava á la *carrera*. Després, ja vella, vá buscar un retiro y vá trobarlo en un castell de Montargis. Uns nobles tronats l' hi van vendre.

Y en aquell retiro s' hauria entregat á la meditació y á la soletat, sino que 'l clero vá descubri-la professò feta y dreta, ab tots los capellans correspondents etc. etc.

Y que tal vá ser la benéfica y cristiana influencia del clero, bastará dirlos que Mme. Roux vá morir deixant en son testament: Per l' hospici de Montargis 40 mil franchs; per fundar una sala de Assilo 20 mil; per establir dos escolas cristianas á Armilly 30 mil; á las monjas de Montargis 20 mil; á l' iglesia de Sant Fermí 12 mil; y á més de molts altres com missas y oficis per son descans, una quantitat considerable. ffixins hi bè á la iglesia de Santa Maria Magdalena, patrona de las donas arrependidas.

Fins aquí no hi ha res que dir.

L' Iglesia, bona mare, no mira la procedencia dels diners. Vingan d' hont vingan, los accepta.

Ah! En las sevas mans tot se purifica.

¿Com no acceptar la fortuna de una pecadora arrependida? Bè es veritat, que va sortir un nebot, dihent «part hi vull» y disposat á entaular un plet; pero aquest atrevit vá trobar lo càstich á la seva ambició.

Bè aviat la difunta vá demostrar qu' era tota de la Iglesia.

Escollin lo que segueix, traduït casi literalment del *Evenement* de Paris.

Un nen y una nena, Ambrosina Martín y Francisco Lecailleux se 'n van á trobar al rector, y diu la noya:

—Estavam sota un arbre y hem tingut una aparició.

—Si, una aparició, diu lo nen.

—Una senyora vestint un pentinador de seda blava, molt escotada, ab mitjas vermelles y sabates de sati, ab los talons molt alts...

—¿Es possible? diu lo rector.

—Si, y 'ns ha fet un petó, dihentnos; jo soch aquella qu' en vida l' hi deyan *«La Farcy»*. A copia de fer penitencia, al últim puch afirmar qu' efectivament los camells podan passar pèl forat de una agulla. Dihèu per tot, que jo estieh salvada.

Lo rector se queda com veyent visions. Y dirigitse al noy, l' hi pregunta:

—Es cert lo que diu la Ambrosina?

—Si, y encara m' ha dit més. M' ha dit:—«Lo puesto ahont soch es molt hermós. Hi ha un quar-

to ab miralls y en la porta un rétol ab lletras d' or que diu: «Estiméus los uns als altres...»

—Y quina olor feya la senyora?
—Un' olor com lo dels polvos blancs que 'l barber posa al Sr. baró quan l' afayta.
—Y ha estat molt temps ab vosaltres?
—Molt temps.
—Y després?
—Deprés ha volat amunt... amunt... fins á pèrdrela de vista. Semblava que duya diners dintre de la mitja.

Lo rector vá tenir una gran idea.

Vá trasladarse al lloch de la aparició. Va manar obrir un pou y vá trobar un caudal d' aygua.

Ne béu: tenia un florenco al nás, y l' endemá ja era sech. Una noya que tenia mal d' ulls se 'ls rents y se l' hi curan: un baldat recobra 'ls moviments: un militar que patia de la gota queda res-tablert.

Y 'l rumor de aquestas curas miraculosas ressona per la comarca.

De per tot arréu, una récu de malalts se 'n vá cap al pou.

Una noya está de portera, encargada de recullir las ofrendas dels pelegrins per alzar un monument á la Farcy. Y si algú se 'n vá sense deixar alguna cosa, se sent una véu misteriosa, que diu: «N' oubliez pas la petite bonnel»

Que vol dir: —«Donéu propina á la portera!»

Tal es lo miracle que refereixen varios periódichs francesos.

A. DEL F.

SABEN lo que vá costar lo dinar de Moncada que vá fer l' Ajuntament? ¡Trenta mil rals!
¡Saben lo que van costar los puros y 'l viatge? ¡Vuit mil rals!
Suma ¡Trenta vuit mil rals!
Y aixó que hi havia l' aygua franca.

tum de anar á cassar en temps de veda.

Com qu' era tinent d' arcalde y ell mateix havia de perseguirse, feya 'ls ulls grossos.

Nosaltres varem avisarlo y no 'ns vá voler creure.

Y vels' hi aquí que á últims de la passada semana se l' hi dispara l' escopeta y l' hi destrossa 'l brás.

Hasta las escopetas, en aquest país, respectan més las lleys que 'ls tinent d' arcalde.

Lo *Diari Catalá* suspés per 25 dias.

Al *Cardoner* l' hi demana 'l fiscal 40 senmanas de suspensió.

Pero 'l fiscal mata á un cadáver, porque, avants qu' ell, l' arcalde de Manresa ja l' hi havia clavats dos manxiulas, una de 150 y un' altre de 250 pesetas que van durlo á la sepultura.

Aixís estém tocant lá llibertat d' imprenta.

Rebin lo *Cardoner* y 'l *Diari Catalá* lo pésam de *La Campana*.

Los bonapartistas desconfian del príncep Jeroni, porque temps endarrera va fer declaracions republicanas.

¡Ah tontos! ¿No sabéu que fent aquestas declaracions ha donat ja lo primer pas?

Napoleon I, avants de ser emperador, deya: «Jo dech á la República 'l sacrifici de totas las mévas ideas, y únicament passant per sobre 'l meu cadáver, podrán matar á la República.»

Y Napoleon III deya en plena Asamblea: «No puch tolerar que se m' atribuehcan culpables projectes contra la *Repiplique* (aixís pronunciava aquesta paraula), que ha rebut la expressió dels meus juraments.»

Y l' un y l' altre van derribarla.

Es que 'l perjuri es lo camí del imperi.

A Tortosa hi ha un periódich, *El Noticiero dertosenense*. També hi ha un arcalde, 'l senyor Gonzalez. Un arcalde que á copia de multas procura aplacar al periódich; y que per fi, veyent que tot era inútil, mana tancar l' imprenta.

Un bon periódich es immortal. Aixís es, que el *Noticiero dertosenense* que mor' á Tortosa, reviu á las Roquetas, poble immediat.

L' arcalde devia dir:—Dèn vos en quart de un mal grá: se 'ns ne vá de la cuixa y 'ns surt al nas.

Y vels' hi aquí que l' arcalde té dos germans. Y 'ls dos germans del arcalde, lo diumenje passat troban á D. Lluís Bernis, director del *Noticiero*, y l' hi donan una llisada de cops de bastó.

Lo director del *Noticiero* fá llit, lo tribunal s' ocupa del assumpto, y 'ls tortosins, res, los tortosins han acordat no sortir al carrer, sino armats de una bona porra, porque, está vist, en aquest temps d' ordre conservador qui té l' as de basto, guanya la partida.

A Lion vá celebrarse una missa pèl descans del ex-príncep imperial. Los bonapartistas van assistirhi.

A l' iglesia vá haverhi escándol, y 'ls bonapartistas van cridar: ¡Visca l' emperador!

Alguns dels assistents van respondre: ¡Viscan los zulús!

—Molt bons discursos s' han pronunciat en la discussió del Mensatge, deya un ministerial.

Pero 'l millor discurs de tots, anyadia, vá ser la votació: 244 diputats van votar á favor del govern. Y are que digan que 'l general Martinez Campos está sol.

—Si senyors: lo general Martinez es com lo gallego del quènto: está sol ab 244 de companyia.

Are s' ha presentat una proposició al Congrés demanant l' ensenyansa de la gimnástica en los estudis y 'ls instituts.

Hi ha un article que diu: «Ningú podrá obtenir lo grau de batxiller, sense acreditar que ha cursat un any de gimnástica.»

Fan bè.

Aixís molts advocats sense plets y molts metjes sense malats, sempre tindrán un medi de guanyarse la vida.

Fent las forsas pèls carrers.

En Silvela no espera sino que las Corts estigan disoltas, per netejar la menjadora á tots los caballs dels húsars d' Antequera: que encare 's menjan las garrofas en las quadras del seu ministeri.

En Silvela diu:—Qui vulga criar húsars que se 'ls mantinga.

Los ministerials venhen las infinitas felicitacions que de tot lo país reben tant en Martos com en Castelar, y un periódich se consola dihent:

—«A lo ménos aquestas felicitacions pèl corrèu y pèl telégrafo serveixen per aumentar las rentas de comunicacions.»

Y las rentas de comunicacions serveixen per fer bullir l' olla als nostres ministerials.

De modo, que bèn mirat, los ministerials quan tenim un' alegria venen á cobrá 'l barato.

¡Quin ofici més trist!

En la sessió del Ajuntament sobre 'l cementiri, un concejal després del magnífich discurs de 'n Cabot, vá exclamar:

—¡Maldita sea la elocuencia!

Aquest concejal es un professor: es lo Sr. Puig y Savall.

¡Un professor que renega de l' elocuencia! Ja tó rabó 'l ditxo: «Quan la guineu no 'n pot haver, las maleheix.»

La ciutat de Tarrassa acaba de celebrar una fetxa molt gloriosa, la del 22 de juliol.

En tal dia del any 72 los carlins van sorprendre la població, y 'ls braus tarrasenchs, deixant la llensadora pèl fusell, sense ausili de ningú, sens ordre de ningú, sens més impuls que l' espontáneo entussiasme, van retxassarlos, deixantlos set morts pèls carrers, y un gran número de ferits que varen endurse'n.

Aquesta gloriosa defensa, causá la mort de dos valents: Juvé y Alagorda.

Tarrassa acaba de pagar un deute de agraïment ab ells, depositant una corona fúebre sobre 'l seu sepulcre.

La població ha celebrat ademés pomposas festas.

¡Benèhits sigan los pobles que saben commemorar las sévas glorias, y pagar un tribut als seus mártirs!

A Blanes, en l' elecció d' arcalde un demócrata vá tenir sis vots en pró y sis en blanch, y se 'l considera no més que interi.

En l' elecció d' arcalde segon un moderat vá tenir sis vots en pró y sis en contra, y se 'l considera definitiu.

Las lleys conservadoras son aixís: los moderats per la boca; los demócratas pèl canonet.

A Sababell uns quans jóves una nit d' aquestas van atropellar barbarament á un honrat treballador que s' estava á la porta de casa seva prenent la fresca. Als crits d' aquest surt la seva filla y l' hi clavan gabinetada al ull; surt un' altra filla y la plantofejan, surt la seva esposa y l' ajeuhen á terra, amanasantla ab un punyal. Surt finalment lo jendre, que ja era al llit, y l' hi donan una pallissa tremenda.

Los valents autors d' aquesta hasanya eran 15 ó 16 jóves de bon humor. Res, van voler fer una broma.

Jo 'ls recomano al Jutje de Tarrassa, á veure si per broma 'ls envia á presiri.

En Sagasta vá dir que 'l rey havia concedit una pensió al fill del desgraciat Oliva.

Y la viuda del desgraciat Oliva diu que no ha rebut un céntim.

A veure Sr. Sagasta, vosté que vá descobrir lo de la pensió, fassa 'l favor de mirar si per una casualitat s' equivoca de camí.

LA CANSÓ DEL ENFADÓS.

Ja fa temps que dura cert costum á Espanya, que hi ha qui 'ns apra y á més qui 'ns escanya. Puig sempre carrega qui diu lo que sab, que 'l dret se l' hi nega de treuren del pap.

Lo Govern no 'ns pega pro ab pagos 'ns mata!
Lo poble jemega mes... ¡paga qu' es gala!

La borsa 'ns desclouhen y 'ns deixan pelats: dels puestos no 's mouhea tots los empleats que bon sou ne cobran y menjan turró, en tant que mal obran per... nacio.

Lo Govern no 'ns pega pro ab pagos 'ns mata!
Lo poble jemega mes... ¡paga qu' es gala!

Tenim drets de portas (vulgo dels consums), pe 'l cens pagas fortas, impost sobre 'ls llums, impostos... de guerra, impostos... de pan... axó 'ns lira á terra pro... bah! aixís los plan!

Lo Govern no 'ns pega pro ab pagos 'ns mata!
Lo poble jemega mes... ¡paga qu' es gala!

Mentres fent tabola molts van divertintee, los mestres d' escola de fam van morintee! També ells, pobres, proban la costum d' Espanya... ¡mireuse'ls...! 's troban més prims que una canya!

Lo Govern no 'ns pega pro ab pagos 'ns mata!
Lo poble jemega mes... ¡paga qu' es gala!

Miréne la bossa del contribuyent, si avans era grossa ¡pron s' ha anat fonent! Mes ¡ay!... boca plega, no fem cops de cap! porque avuy carrega qui diu lo que sab!

Lo Govern no 'ns pega pro ab pagos 'ns mata!
Lo poble jemega mes... ¡paga qu' es gala!

S. GOMILA

Dos nous oradors s' han donat á coneixe en lo Congrès.
Tots dos son oradors de forsa: tots dos portan xarrasca.
L' un es lo general Cassola; l' altre 'l brigadier Ochando.
Lo general de terrissa vá comensar lo seu discurs dihent: «Desvaneixeré aquest teixit de falsitats del general Salamanca.»
Y 'l brigadier Ochando, que l' hi dirán *Ochando* perque en vuit anys va arribar á brigadier, va acabarlo dihent: «Las expresions del general Salamanca, jo las hi torno y las hi tiro á la cara.»
¡Quina oratoria més flamenca! com diria en Tony Grice.

Un periódich francés va descompondre 'l nom de Orontes que tenia 'l barco que va dur lo cadáver del ex-princep Napoleon á Inglaterra, ab lo següent anagrama:
—¡O trones!
Que traduht al catalá vol dir: ¡Oh tronos!

S' ha demanat que als pobles afijits per la séquia se 'ls condoni una part de la contribució.
Lo govern ha dit que no n' hi havia de fet.
Y en part pensa bè 'l govern. Si aquests pobles tenen set, enduhentse'ls los quartos, la boca se 'ls farà aygua.

¿No 's trobavan malament á principis de la semana?
Jo sí. ¡Figúrinse si havia de trobar-me'n quan vaig saber qu' en Cánovas tenia febra y en Martínez Campos dolor reumático.
¡Ah! Es tant lo que s' estiman, que no pot estar malalt l' un d' ells sense que n' estiga l' altre.

Tristos y queixosos están los tapers del Ampurdá. Ab motiu dels drets crescuts que acaba d' establir Alemania, 's quedan sense aquell mercat.
No 's desconsolin, per xó. ¡Are ray!
En lloch de taps poden fer planxetas de suro per posárselas á la esquena.
D' aquesta manera al govern podrém dirli:
—Pega, pega.

Hi ha una cosa tant interessant pèl país com son los presupuestos. ¿Donchs, veuhen? Los presupuestos deixan per discutirse.
En cambi hi há un assumpto com lo carril del Noroest. Se parla de grans negocis, etc. etc. Y aixó 's discuteix tot desseguida.
Lo país ja 's pot esperar..... y mentres tant que pagui mentres lo pegan.

Una afirmació de 'n Silvela, ministre que tot ho tira á barato.
«Totas las forsas democráticas, va dir, caben dintre de un bagul.»
Al menos nosaltres cabém allá hont se 'ns fica.
Pero la llengua del Sr. Silvela?... Aquesta sí que no l' hi cap ni dintre de la boca.

No sabém si será l' himne que cantarán los pelegrins que ván á Lourdes un de nou que n' ha sortit ab lo següent títol:

HIMNE
Á LA
K. K.

Lema: *Ja 'n beuran.*

¡Com que deyan que farien un himne nou per anar á Lourdes!

Y are 'ls diré en que 'm fundo per sospitar una cosa semblant:

Primer: L' himne está escrit en décimas macaronicas.

Segon: L' assumpto de que s' ocupa es de la predilecció de la gent d' iglesia. Son *desahogos* ¿entenen? Desahogos dels que menjan massa monjetas.

Tercer: Aquest himne 's ven únicament en una librería católica, la del Sr. Mañá, carrer de las Eurras. Allí l' hi vist, en l' aparador, intercalat ab una pila de devocionaris.

Y quart: Lo pen d' imprenta diu: *Imprenta Peninsular, Conde del Asalto, 69*, ó siga: *Imprenta del Correo catalan y del Borinot.*

Se tracta de una cosa tant grollera, tant porca, tant pudent, tant asquerosa, que 'l fiscal d' im-

prenta no havia de donar 'l passe á un paperot aixís. Aixó podia ferho 'l fiscal en nom de la limpie-sa pública.

Jo, fiscal los hi dich:
—Mirin, tot aixó s' ho quedan dintre de la boca.

¡Sempre me 'n recordaré!
Eram al dinar de la Llotja, y 'l Bisbe vá dir que era un gran protector de l' industria, y qu' ell havia donat ordre de provehir sempre de la terra.

Donchs, ¡vejin lo qu' es paraula de Bisbe!
Are 'ls neos organissan una pelegrinació, y la pelegrinació vá á Fransa, vá á Lourdes, y 'l Bisbe la promou y l' acauilla!

Una pelegrinació á una mare de Dèu francesa, quan aquí 'n tenim tantas!

La de Montserrat, la de Nuria, la del Mont, la de la Cinta, la de Puig l' agulla, la de Queralt, etcétera, etc., totas de fama, totas gloriosas, totas, quina mes quina menos, autoras de grans miracles.

¡Vaya un modo de protejir la producció nacional!

Llegeixo en un periódich una noticia que no 's déu pas referir á Catalunya.

Diu aquest periódich: «Las pluhas son generals»
¡Ay Dèu mèu! ¡Que sigan *generals*; pero sobre tot que no fassin com en Martínez Campos: que no parlin!

En Cánovas en un raptó d' inspiració vá donar á entendre en lo Congrès que la revolució era 'l trabuch del bandoler y la situació actual lo fusell del guardia-civil.

Un periódich de Madrid l' hi pica 'ls dits, dihentli:

«Odiosas son sempre las comparacions, y 'l senyor Cánovas se 'n podrá conense mirant als seus amichs. Aquests avants de ser guardia-civils, segons ell, eran bandolers.»

Al carrer de la Pietat s' havian comensat unas casas, y aquestas casas s' adelantavan cosa de dos metros sobre la línea que avants tenian.

¡Qu' es estrany! May veurán casas més adelantadas, com quan gobernan los conservadors.

Un jove avants de casarse, vá á trobar un capellá y 's confesa.

Lo capellá l' absolt y 'l jove 's retira.

Al cap de un rato torna al confesionari.

—Pare Pau, diu: tal vegada s' ha olvidat de dar-me la penitencia.

—No, no me n' hi olvidat. Escolta ¿no m' has dit que 't casas?

—Sí senyor.

—Donchs, bè prou que la cumplirás.

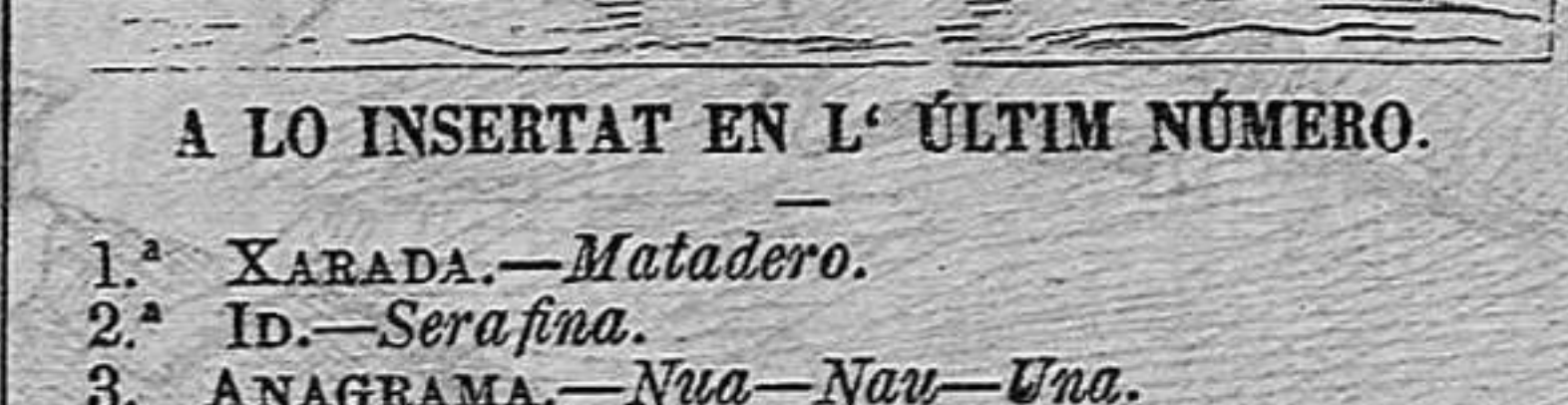
Un pagés de Manresa, molt rich, pero molt avaro, al acte de pujar al tren troba á un seu amich.

—De quina classe vas? l' hi pregunta aquest.

—Home, de tercera.

L' altre, tot estranyat:
—De terceral... Un home com tú.

Lo pagés ab molta senzillés:
—Com que no hi ha quartal...

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1.ª XARADA.—*Matadero.*

2.ª ID.—*Serafina.*

3. ANAGRAMA.—*Nua—Nau—Una.*

4. ENDEVINALLA.—*Carta.*

5. CONVERSA.—*Sastre.*

6. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—5 6 7 8 9
8 9 5 6 7
6 7 8 9 5
9 5 6 7 8
7 8 9 5 6

7. TRENCA-CLOSCAS.—*Salamanca.*

8. GEROGLÍFICH.—*Com més un veu menos creu.*

Han endevinat totas las soluciones Pau Palitroques y C. Nina; 7 J Barranto; 6 Noy de Llansá y Pa y Naps; 4 G. Loñip; 3 N. P. P, Tomás de las Cansons y Nicéforo; y una no mes Entussiasista de la Campana y Pere Pobret y Alegret.

XARADA.

I.
Lo mèn prima-dos es tot,
ven tres inver it-primera
y crech jo que no exajera
la gent, al dirli que n'es
un hu-tres-hu dels més grans,
un tonto lleig y pillet
puig fá á las jovas l' ullet
y á las velas aixó y més.

RALIP.

II.
Dos la fatxa molt tres-terça
un xicot qu' es molt total:
ni tan sols primera inversa
dar un hu sério y formal.

UN FOVICI.

ENDA VINALLA.

Tinch punta y no puch punzar,
orellas tinch y no hi sento;
tinch boca y no puch menjar;
y massa plena, 'm rebento.

JENANI

PREGUNTA.

¿Que fá un quan juga al se' y mitj y tè set?

POCA CARR.

TRIÀNGUL.

Primera ratlla per l' escudella; segona després de haver sopat; tercera per postres; quarta per batre; quinta un soldat que comensa la carrera; sexta al joch de cartas y séptima després de haver begut molt.

TORRE TARRAGONI.

ANAGRAMA.

Frágil canya n' es la tot
que s' tot al impuls del vent
y l' arbre més corpulent
fet un tot esu amatent
al impuls brau del ventot.
Fes dos tot si ne 'u penetras:
tè no més que quatre lletras.

VALENTI JULIVERT.

TRENCA CLOSCAS.

Teodora, Faciana, Martina, Bárbara, Mariana, Madrona, Damiana.

Posar aquests noms en columna de manera que diagonalment d' esquerra á dreta y tant de dalt á baix com de baix á dalt indiquin lo nom de un carruaíje.

B. PALOWIE.

GEROGLÍFICH.

VI
T D F
K M A
H I
VI

LA POLLITA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse Tija xich de M. de R. C. Rialp, Pere Pobret y Alegret, Simon Giri-neo y Nicéforo.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envien los ciutadans Pau Palitroques, Pa y naps, N. Didal, Peret Muralla y Embá, C. Loñip, Joan R. Trillas, Tier-no del Bogatell y V. V. V.

Ciudadá Noy de Llansá: La poesia prou es bonica; pero no es del género de la Campana.—Graciellat hi anirà l' anagrama.—C. Rialp: Publicarém la mudansa.—Tija xich de M. de R. Hi anirà además de las endavinallas un logogrifo numérich.—E. Claris: Queda satisfet.—Lluís Tapissé: Te 'l defecte de ser una mica massa llarga y bon xich massa desigual.—V. y J. De fetis aixís una mica graves necessitem una firma coneguda que 'n surti responsable.—Pilot del Masnou: Rio Janeiro.—Nos alegrém molt que de desde tant lluny se recordi de la Campana: insertarém dos conversas y una combinació.—S. S. La Canonja Recordi que d' aquell Sr. Arcaide ja n' hém parlat tot lo que podiam dirne.—Sebastiá Gomila: La poesia va bastant bé: mirarém de complaure'l.—N. Parxóis: ¿Vosté se ha cregut que la Campana pot ocupar-se de totas las tonterias que á un se l' h ocorrin?

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj.*

Barcelona: Imp. Lluis de Tasse, fill, Arch del Teatro, 27 y 28.

LA SITUACIO D' ESPANYA.

Libre España, feliz e independiente.....